

B-em podaného též skutečně značně se odchyloval od peníze, majitelce domu za konané práce účtovaného. Že účet vystaven byl živnostníkem, který sám alespoň dle §u 12 čís. 4 zákona napočítatelných prací nekonal, nemůže spadat s hlediska zločinu podvodu na váhu, pokud opravy tyto skutečně v uvedené době byly provedeny. Jeví se tedy za těchto okolností odsouzení obou obžalovaných alespoň na podkladě nynějších zcela nepostačitelných skutkových zjištění rozsudku dle §u 281 čís. 9 a), 10 tr. ř. zmatečným. U obžalovaného Ch-y pak přistupuje k tomu ještě právem uplatňovaný jím zmatek §u 281 čís. 4 tr. ř. Obhajoba navrhovala ohledně tohoto obžalovaného při hlavním přelíčení 1. výslech bývalého pomocníka K-a o tom, že stěžovatel u H-ové skutečně práce konal, 2. výslech svědkyně H-ové o tom, že účet, o nějž jde, H-ová svědkyni sama diktovala. Soud nalézací zavrhl návrhy jako »nerozhodné a zbytečné«, bez bližšího odůvodnění, jakého by bylo vyžadovalo toto usnesení, o němž platí rovněž obdobně předpis §u 270 čís. 5 tr. ř. Již návrh ad 1. nelze uznati zbytečným pro posouzení podvodného úmyslu stěžovatelova, když soud nalézací vyloučil, že obžalovaný Ch. práce v účtě vykázané vůbec, natož v roce 1921 nekonal, a jinak jen zjistil, že Ch. věděl, že obžalovaná H-ová potřebuje účet »pro soud«, nikoli však též, v jaké »soudní« záležitosti, a že měl znalost předpisů zákona na ochranu nájemníků, zejména jeho předpisu §u 12 čís. 4. Tím méně však směl pominouti soud návrh ad 2. vzhledem k obhajobě navrhovatelově, že věřil plně H-ové, jež účet sama diktovala, a byl plně přesvědčen, že účtem vykázána jest pravda. Přes toto hájení se obžalovaného Ch-y přechází rozsudek zcela nejasným obrátem, že, i kdyby bylo správné, že stěžovatel nepsal účet sám, stačí pro jeho vinu, že o vystavení účtu věděl, vydání jeho jako mistr stolařský umožnil a přejal tak zaň plnou právní zodpovědnost. Že toto stanovisko soudu nelze srovnati se zásadou §u 5 tr. zák. o trestní zodpovědnosti za podvod, použitím účtu snad spáchaný, jest na snadě, jelikož teprve přesným zjištěním okolností, za nichž ke zhotovení účtu došlo, lze posouditi, zda obžalovaný vůbec tak daleko sahající znalost jeho obsahu měl, aby již za účet sám, neřku-li teprve za další použití nepravého účtu mohl býti učiněn trestně odpovědným. Bylo proto již z těchto úvah vyhověti zmateční stížnosti Václava Ch-y, aniž třeba bylo i dalšími výtkami rozsudku činěnými zvláště ještě se zabývati.

Zmateční stížnost obžalované Františky H-ové byla usnesením zemského trestního soudu v Brně ze dne 28. ledna 1924 zavržena dle §u 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, jelikož nebyla včas ohlášena. Poněvadž tytéž důvody, na nichž se zakládá zrušení rozsudku ve prospěch obžalovaného Václava Ch-y, jsou ku prospěchu také spoluobžalované Františky H-ové, bylo zrušovacímu soudu postupovati též ohledně této obžalované tak, jako kdyby dotčené důvody zmatečnosti byly bývaly jí uplatňovány a bylo proto dle §u 290 tr. ř. i ohledně ní rozsudek první stolice zrušiti.

Čís. 1670.

Listinný podvod.

Nejde o překročení obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), byli-li obžalovaný

uznán vinným zločinem podvodu, na nějž obžaloba zní, odchýlil-li se však soud od obžaloby v otázce, komu měla býti způsobena škoda, zda osobě fyzické či státu, a šlo-li o škodu majetkovou či o škodu na právech.

(Rozh. ze dne 14. června 1924, Zm I 168/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 31. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 d) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnost dle čís. 8 Šu 281 tr. ř. shledává zmateční stížnost v tom, že soud překročil obžalobu, odsoudiv obžalovaného pro čin, na kterýž ani obžaloba původně nezněla, ani v hlavním přelíčení nebyla rozšířena, čímž prý porušil předpis Šu 267 a zároveň také §§ů 262, 263 tr. ř. Stěžovatel dovozuje, že obžaloba vinila ho pouze, že dne 27. června 1923 v H. padělal veřejnou listinu, totiž dobytčí pas, vydaný téhož dne obecním úřadem ve V. Karlu B-ovi, připsav k pojmenování a popisu dobytčete («červená straka»), na nějž byl pas vydán, slova »s teletem cucáčem« a že takto padělanou listinu předložil na dobytčím trhu v H. Janu V-ovi, a tím (jakož i dalším ústním lstivým předstíráním) uvedl ho v omyl, kterým V. škodu na svém majetku utrpěti měl a také skutečně v částce nejméně 1.000 Kč utrpěl. Naproti tomu prý nebylo tvrzeno v obžalobě, ba ani naznačeno, že obžalovaný předložil padělaný dobytčí pas také dohlédacím orgánům v H., to jest že se jím vykázal při vstupu na trh a že je tak uvedl v omyl (ohledně počtu kusů dobytka, na který byl pas vydán) v úmyslu, aby tím stát byl poškozen na svém dohlédacím právu, pokud se týče, by účel veterinářské zdravotní kontroly, sledovaný zavedením pasů, byl zmařen. Ani při hlavním přelíčení prý nebyla obžaloba v tomto směru rozšířena (což odpovídá skutečnosti). Nenabyl-li první soud přesvědčení, že obžalovaný jednal v úmyslu, by poškodil Jana V-u, a sprostil-li ho proto z obžaloby pro zločin podle §§ů 197, 199 d), 200 tr. zák., nebyl oprávněn dle náhledu stěžovatelova odsouditi ho pro zločin podle §§ů 197, 199 d) tr. zák., spáchaný oklamáním dohlédacích orgánů v úmyslu, poškoditi stát na právu dohlédacím, poněvadž tento čin jest prý zcela jiným, než na který zněla obžaloba, a pro nový čin nesmí býti pachatel potrestán bez návrhu veřejného obžalobce. Stížnost má tedy za to, že tu nejde o případ Šu 262 tr. ř., nýbrž o případ Šu 263 tr. ř. S tímto náhledem však nelze souhlasiti. Předmětem obžaloby byl čin, který lze stručně označiti jako listinný podvod. Podstatnými známkami skutkové podstaty tohoto trestného činu jsou padělání veřejné listiny, její použití k oklamání jiného v úmyslu, způsobiti někomu (třebas ne právě tomu, kdo je uveden v omyl) škodu buď na majetku, nebo jiných právech. Kdo byl padělanou listinou oklamán, komu měla býti způsobena škoda, zda třetí osobě fyzické či státu, a zda šlo o škodu na majetku, či na právech, jsou okolnosti vedlejší, poněvadž nemění totožnosti žalobního činu, který zůstává

v každém případě listinným podvodem; ovšem právní jeho kvalifikace jest různá, dle toho, zda byla uvedena v omyl osoba třetí v úmyslu, aby byla poškozena na majetku, nebo dohlédací orgány, aby byl zmařen účel státní kontroly. V onom případě spadá čin pod trestní sankci §§ů 197, 199 d) a 200 tr. zák., ve druhém pod §§y 197, 199 d) tr. zák. Přes to, že v obžalovacím spisu nebylo tvrzeno, že obžalovaný oklamal padělaným pasem nejen Jana V-u, nýbrž také dohlédací orgány v úmyslu, by zmařil policejně veterinářskou kontrolu, směl soud přihlížeti k těmto okolnostem, které vyšly na jevo teprve při hlavním přelíčení (z doznání obžalovaného, potvrzeného přečtenou četnickou zprávou) a položití je za základ rozhodnutí, poněvadž okolnosti ty sice pozměňují žalobní děj, ale nemění jeho totožnosti. Z uvedeného plyne, že tu nejde o nový čin, od žalobního zásadně rozdílný, který by vyžadoval k odsuzujícímu výroku pod zmatečností návrh obžalobcův (§ 263, § 281 čís. 8 tr. ř.), nýbrž jde o odchýlné právní posouzení žalobního děje, při němž soud v mezích §u 262 tr. ř. právem přihlédl i k novým okolnostem, neobsaženým v obžalobě. Při nezměněné totožnosti skutku nelze však mluvit o překročení obžaloby a porušení ustanovení §u 267 tr. ř., neboť první soud prostě uznal obžalovaného vinným činem trestným, jaký shledal ve skutečnosti, nejsa vázán právním podřaděním obžaloby; pochybil jen v tom, že neměl stěžovatele zároveň sprostiti z obžaloby pro trestný čin, naznačený v obžalobě (§§y 197, 199 d), 200 tr. zák.), poněvadž vyřídil obžalobu již odsuzujícím výrokiem podle §§ů 197, 199 d) tr. zák.

Čís. 1671.

Úspěšné odvolání co do trestu nemá významu pro povinnost obžalovaného k náhradě útrat soukromému obžalobci, zůstala-li otázka viny v platnosti (§ 390 odstavec první tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. června 1924, Zm I 345/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 7. listopadu 1923 porušen byl zákon v ustanoveních §§ů 389 a 390 tr. ř.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 7. listopadu 1923 odmínuto bylo odvolání obžalované Anny R-ové z rozsudku okresního soudu v Litoměřicích ze dne 6. června 1923, jímž byla odvolatelka na návrh soukromé žalobkyně Marie H-ové pro přestupek podle §u 496 tr. zák. odsouzena do vězení na 5 dnů, pokud šlo o výrok o vině, vyhověno pak bylo jejímu odvolání, pokud šlo o výrok o trestu, a trest vězení změněn byl jí v pokutu 60 Kč. Zároveň vyslovil soud odvolací, že soukromá žalobkyně Marie H-ová jest podle